

eninger for at kæmpe for den store Sag, vil selvfølgelig i mange Henseender hjælpe til at bryde Isen, saa at Sagen lettere gennemføres. Ogsaa vil Foreningens internationale Karakter ved den moralske Støtte, der ydes derigennem, at det stadig gennem Repræsentanter for de Lande, der har gennemført Sagen, fremhæves, at Kvindevalgretten kun har været til Gavn, komme til at spille den største Rolle, ligesom den store Vægt, Udtalelser fra en international Forening kan lægge i Vægtskaalen, ogsaa maa tages i Betragtning.

Ved Kongressen i London var 12 Nationer repræsenterede, derimellem ogsaa den danske. Som altid i England var Kongressen paa det bedste organiseret, og det er ikke uden Grund, at England betragtes som Kongressernes Hjemland. Paa Kongressen var ikke alene Arbejdet udmærket tilrettelagt, men Samværet mellem Deltagerne oplivedes ved en Række smukke Fester, Modtagelser i de forskellige Kvindeforeninger og Udflugter.

Efter en vellykket Velkomstmiddag for de Delegerede paa Hotel Cecil den 23. Oktober begyndte det alvorlige Arbejde den næste Morgen i International Women's Franchise Club's Lokaler.

Præsidenten for Kongressen, Sir John Cockburn aabnede Mødet med en Velkomsttale til de Delegerede. Han udtalte i denne bl. a., at der ikke kunde være Tvivl om, at Kvindens Deltagelse i det politiske Arbejde vilde skabe en lykkeligere og bedre Verden. Erfaringer fra de Lande, hvor Kvinden havde Stemmeret, viste, at disse Lande var gaaede fremad, og han kunde tale af personlig Erfaring om Australien, hvor han som Premierminister havde været med til at indføre Kvindens politiske Stemmeret.

Derefter fremførte de forskellige Delegerede deres Adresser til

Kongressen med særlig Fremhævelse af, hvorledes Sagen for Tiden stillede sig i deres Hjemland. En vis Interesse vakte Meddelelsen om det i Danmark lige fremlagte Grundlovsforslag.

Der vedtoges derefter følgende Resolution:

„Kongressen udtaler som sin Overbevisning, at Kvindens Frigørelse er en paatrængende Nødvendighed til Gavn for Retfærdigheden og gode Love. — Kongressen ser med Tilfredshed paa de saa vægtige Udtalelser, til Gunst for denne Reform, der foreligger fra Lande, hvor den er indført, og den udtrykker det Haab, at andre Lande, som nyder parlamentarisk Styre, inden længe vil indføre denne Bestemmelse, som en nødvendig Følge af Folkets Repræsentationsret.“

Paa Kongressens senere Møder behandledes bl. a. Spørgsmaalet om lige Løn for lige Arbejde, om den hvide Slavehandel og andre vigtige Spørgsmaal, og der vedtoges en Række Resolutioner om Kongressens Stilling hertil. (se nedenfor).

Af særlig Interesse for Kongressens Deltagere var de Modtagelser, en hel Række af Kvindeforeninger havde indbudt til de forskellige Dage. Foreningernes Formænd klarlagde ved disse Lejligheder de forskellige Metoder og Arbejdsmaader for Sagen, og man blev tvunget til at føle Beundring for den Opfindsomhed og Energi, hvormed Arbejdet udførtes, saavel af de militante som de antimilitante Foreninger.

Paa Kongressens sidste Dag var Kongressen indbudt af Underhuset til Reception og Møde og modtoges af „The Joint“ Campaign Committee for Women's Suffrage, Parlamentsmedlemmet Arthur Henderson holdt en Velkomsttale og udtalte, at det var hans Overbevisning, at paa Trods af al Modstand vilde Kvinden i Eng-

land inden ret længe opnaa Valgret. Sir John Cockburn udtalte, at naar England gav Kvinderne Valgret, vilde alle andre Lande følge Englands Eksempel, og derfor var det Englands Pligt at opfylde Kvindens Krav saa snart som muligt.

Endelig havde Delegerede fra Frankrig, Sverrige, Ungarn, Danmark, Norge og Tyskland Ordet. Mødet i Underhuset var sikkert det mest betydningsfulde under Kongressen og havde ogsaa sin særlige Betydning deri, at den bekendte ungarske Kvindesagsforkæmperske, Rosika Schimmer — altsaa en Kvinde — talte i Underhuset.

Kongressen sluttede med følgende Resolution:

„Kongressen sender de hjerteligste Hilsener til alle, der i forskellige Lande arbejder for Kvinders Valgret, og der næres det bedste Haab om, at deres Anstregelser snart maa krones med Held.“

Anton Munch-Petersen.

Resolutioner.

„Kongressen gør Mænd af alle Nationer opmærksom paa de alvorlige økonomiske Virkninger angaaende Lønsørgsmaal og Opnaaelse af Arbejde, der opstaar som Følge af den forøgede Anvendelse af ikke organiserede Kvinder og ikke-repræsenterede Kvinder, hvilke nødvendigvis finder sig i at faa mindre Løn for samme Arbejde. — Kongressen peger paa, at Indførelsen af Kvindens politiske Valgret i 12 Lande og Stater i Europa, De forenede Stater og Australien i næsten hvert Tilfælde har været ensbetydende med et Skridt paa Vejen henimod lige Løn for Mænd og Kvinder indenfor mange Erhverv og Virksomheder. — Kongressen tror, at Kvindernes Frigørelse i andre Lande er en nødvendig Betingelse for at opnaa økonomisk Lighed og dermed hindre, at Mænd erstattes af Kvinder, hvilket uundgaeligt vil ske, saafremt disse sidste ikke gøres til Borgere med